

ROBERT CRAIS

První pravidlo

**Joe Pike a Elvis Cole
proti vražedné srbské mafii**

Robert Crais

PRVNÍ PRAVIDLO

Robert Crais

*PRVNÍ
PRAVIDLO*

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Jména, místa a události obsažené v této knize jsou dílem autorovy fantazie nebo jsou užity ve fiktivních souvislostech. Případná podobnost firem, společností či organizací, stejně jako podobnost románových postav se skutečnými osobami, živými nebo zemřelými, je čistě náhodná.

Poznámka překladatelů

*Úryvek z knihy Antoina de Saint Exupéryho Malý Princ
byl použit v překladu Zdeňky Stavinohové.*

Copyright © 2010 by Robert Crais

Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2010

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-880-8 (PDF)

*Mému příteli
Harlanu Ellisonovi,
protože především jeho práce
mne dovedla až sem.*

Poděkování

Poděkování zaslouží:

Pat Craisová, Aaron Priest, Neil Nyren, Ivan Held
a Tim Hely Hutchinson. Jon Wood,
Susan Lambová a Malcolm Edwards
a Eileen Huttonová. Mark a Diana,
protože si vzali Egg. Gregg a Delinah.
Jeffrey Lane – protože je fajn.
Frank, Toni. Bill Tanner, Brad Johnson,
Lynne Limpová. Damon a Kate – jako vždy.
A Plum Brothers: Alan „Night Train“ Brennet,
William F. „Slow Hand“ Wu,
Michael „Bardwulf“ Toman
a Michael „Fastball“ Cassutt. Otto. Shelby Rotolo.
Eileen Bickhamová – protože si jí vážím.
Chip, Gene, Roger a Joe – teď už vím.
Stan Robinson. Gregory Frost. Tim Campbell. Lois,
Vic, Coop, Biljon, Mike A a Mike B. Jerry.
April. Don Westlake. Betsy Littleová. Steve Volpe.
Ti všichni pomáhali.

Gangy organizovaného zločinu z patnácti republik bývalého Sovětského svazu (a nejen ty) se řídí zlodějským zákoníkem, který samy nazývají *Vorovský zákon*. Sestává z osmnácti psaných pravidel a jeho první pravidlo zní:

Zloděj musí zavrhnout svou matku, otce, bratry i sestry.

Nesmí mít rodinu – ani ženu, ani děti.

Jedinou jeho rodinou jsme my.

Trestem za porušení kteréhokoli z těchto osmnácti pravidel je smrt.

Musím udělat správnou věc
Prosím
Prosím
Prosím
I když je to pro mě
tak těžké.

– Deconstructed Child

Frank Meyer zaklapl počítač, když se na jeho dům ve Westwoodu začala snášet tma. S nadcházející zimou se stmívalo čím dál dřív. Westwood byla zámožná čtvrť na západní straně Los Angeles, rozkládající se mezi Beverly Hills a Brentwoodem jen kousek od areálu Kalifornské univerzity, tvořená spleť půvabných uliček a luxusních domů bohatých majitelů. Frank Meyer dodnes nepřestal žasnout, že při svém původu v jednom z takových domů žije.

Když dokončil práci, pohodlně se opřel a naslouchal, jak jeho synové dupou na druhé straně domu jako malí nosorožci. Měl z nich radost a těšil se na večeři, podle vůně dušeného hovězího zřejmě na guláš nebo *boeuf bourguignon*, jehož název nikdy nevyslovil správně, ale zato mu velmi chutnalo. Z obývacího pokoje sem doléhaly zvuky televize, ale byla tak daleko, že nepoznal, jaký pořad v ní běží. Téměř jistě nějaká televizní soutěž. Večerní zprávy. Cindy nesnášela

Frank se musel usmát, protože Cindy vlastně nebavily ani televizní soutěže, ale při vaření měla ráda zvuk televize v pozadí. Cindyiny zvyky a libůstky mu úplně změnily život. Měl báječný domov, slibnou kariéru a úžasnou rodinu – a za to všechno vděčil své ženě.

Franka až dojímalo pomyšlení, kolik toho své ženě dluží. Byl už takový, sentimentální a citlivý, vždycky takový býval. Jak Cindy ráda říkala, Frank Meyer byl velká citlivka, a právě proto se do něj zamilovala.

Tvrdě dřel, aby dostál jejím představám, a bral to jako velikou poctu – začal před jedenácti lety, když si uvědomil, že ji miluje, a slíbil jí, že se změní. Teď z něho byl úspěšný dovozce oděvů z Asie a Afriky, který své zboží prodává do obchodů po celých Spojených státech. Bylo mu třiačtyřicet a stále byl v kondici a při síle, přestože už ne tak jako za starých časů. Pravda, trochu přibral, ale kariéra a děti Franka tak zaměstnávaly, že se už léta nedotkl činek a na rotoped sedl jen zřídka. A když už si někdy zacvičil, chybělo jeho úsilí ono zanícení, které ho dříve pohánělo.

Po jeho předchozím životě se Frankovi nikdy nestýskalo, a jestli se mu někdy zastesklo po lidech, s nimiž ho sdílel, nechával si to pro sebe a před svou ženou to nedával najevo. Stal se z něho nový člověk a vynaložené úsilí se mu jako zázrakem vrátilo. Cindy. Děti. Domov, který společně vytvořili. Frank ještě přemýšlel o všech těch změnách, když se Cindy objevila ve dveřích a obdařila ho škádlivým sexy úsměvem.

„Ahoj zlato. Nemáš hlad?“

„Zrovna jsem skončil. Copak to cítím? Voní to úplně pohádkově.“

Dusot na schodech a do mezery mezi dveřmi a matkou se vecpal malý Frank, desetiletý, statný a robustní po tátovi. Zarazil se ve dveřích tak náhle, že mu jeho mladší šestiletý a stejně udělaný bratr Joey vrazil do zad.

„Maso!“ zakřičel Frank junior.

„Kečup!“ přidal se Joey.

„Maso s kečupem. Může snad být něco lepšího?“ zašklebila se Cindy.

Frank se odstrčil i s křeslem od stolu a zvedl se.

„Nic. Za maso s kečupem bych položil život.“

Cindy protočila panenky a obrátila se zpátky ke kuchyni.

„Nemusíš pospíchat. Napřed zajdu ostríkat hadicí tyhle netvory. Opláchni se a přijď za námi.“

Kluci nadšeně zakřičeli a vyrazili úprkem kolem Any, která se objevila za matčinými zády. Jejich chuva Ana, milá dívka, jim pomáhala už téměř šest měsíců. Měla průzračně modré oči, vysedlé lícni kosti a s dětmi to uměla na výbornou. Jedna z dalších výhod Frankova úspěchu.

„Jdu nakrmit miminko, Cindy,“ oznámila Ana. „Bude te potřebovat ještě něco?“

„Ne, to zvládneme. Jen běž.“

Ana nakoukla do pokoje. „Vy taky nic, Franku?“

„Nic nepotřebuju, poklade. Díky. Za minutku jsem u vás.“

Frank dotřídil svoje papíry, a než se vydal za rodinou, spustil rolety. Okna jeho pracovny namířená do noční ulice se uzavřela před temnotou. Frank Meyer neměl důvod tušit, jak hrůzným událostem se schyluje.

Zatímco Frank a jeho rodina večereli, z Wilshire Boulevardu zabočil do jejich ulice černý Cadillac Escalade, ukradený toho dne v nákupním středisku v Long Beach. Jeho registrační značku prohodil Moon Williams se značkou jiného černého Cadillacu Escalade, který parkoval před pánským klubem v Torrance. Objížděli kolem bloku už potřetí, aby nepřehlédli žádné chodce, svědky a lidi v zaparkovaných autech.

Tentokrát byla okna do ulice zavřená a pouliční lampy jedna po druhé zhasínaly, jak je Jamal odstřeloval svou vzduchovou pistolí ráže .22.

Temnota se za cadillacem táhla jako stoupající příliv.

Čtyři muži ve voze, černé siluety v zatemněném interiéru, Moon za volantem, vedle něho Lil Tai s brokovnicí, a Jamal s tím Rusem vzadu. Moon přeletoval po-

hledem mezi domy a bělochem, a přemýšlel, jestli ten cizinec je nebo není Rus. Mohl to klidně být Armén, Litevec nebo nějaký zparchantělý upír z Transylvánie, a Moon by to mezi tolika kretény z východního bloku, kolik jich sem teď nalezlo, stejně neměl šanci poznat. Věděl jen tolik, že od chvíle, co se dal dohromady s tím cizáckým zkurvysynem zezadu, má víc škváry než za celý svůj život.

Přesto, prachy neprachy, ho tam vzadu neviděl rád. Nechtěl mít za sebou toho parchanta s rybím pohledem, ze kterého mu naskakovala husí kůže. Poprvé za všechny ty měsíce vyrazil ten zmrď na akci s nimi. Vůbec se mu to nezamlouvalo.

„Jseš si jistej?“ ujišťoval se Moon. „Támhleten barák?“

„Ten samej, jako když jsme kolem projížděli minule. Ten, co vypadá jako nějaký kostel.“

Moon si prohlížel pěkný dům se strmou střechou a výčnělky na okapech, které připomínaly chrliče. Širokou ulici lemovaly domy umístěné většinou až v zadní části táhlých travnatých pozemků. V takových domech bydlívalí právníci, obchodníci a sem tam nějaký amatérský drogový dealer.

Lil Tai se otočil a usmál se na bělocha.

„Kolik z toho kápne tentokrát?“

„Hodně peněz. Hodně.“

Jamal si olízl rty a ukázal zuby v úsměvu širokém jako piano.

„Cejtím prachy. Úplně je cejtím v kostech. Pořádně špinavý a horký.“

„Jdem si pro ně,“ oznámil Moon.

Zhasl přední světla a zajel na příjezdovou cestu. Jen co vypnul motor, otevřely se čtvery dveře a všichni vystoupili. Uvnitř v autě byla tma, ven neuniklo ani světýlko. Jediný zvuk vydala Lil Taiova devítikilová železná palice, jak zavadila o práh vozu, když vystupoval.

Zamířili rovnou k předním dveřím. První šel Jamal

a poslední couval pozpátku Moon, aby se ubezpečil, že je nikdo nesleduje. Jamal rozbil světla nad vchodem; prostě jen tak natáhl ruku a rozmáčkl je prsty, prásk, prásk, prásk. Moon přiložil k zámku složený ručník, aby ztlumil hluk, a Lil Tai do něj vši silou praštil palicí.

Frank se Cindy právě sklízeli ze stolu, když se jejich domem rozlehla rána, jako by do vstupních dveří nabouralo auto. Joey sledoval v obýváku Lakers, Ana vzadu koupala miminko a malý Frank právě odešel nahoru do svého pokoje. Když Frank zaslechl ránu, myslel si, že jeho nejstarší syn shodil stojací hodiny u předního vchodu. Rád po nich totiž šplhával na odpočívadlo v prvním patře, a přestože byly důkladně připevněné k podlaze, Frank chlapcům stále opakoval, že by se mohly skácet.

Cindy hluk polekal a Joey se rozběhl k matce. Frank položil na stůl talíře a vyběhl za zvukem.

„Frankie! Synku, jsi v pořádku...?“

Stihl udělat sotva první krok, když dovnitř vpadli čtyři ozbrojení muži pohybující se v nedbale organizovaném útvaru, který prozrazoval, že to nedělají poprvé.

Frank Meyer věděl, jak vypadají blesková násilná přepadení, a uměl se jim bránit, ale to patřilo do jeho předchozího života. Dnes, o dvanáct let a příliš mnoho dlouhých dnů za stolem později, už byl mimo hru.

Čtyřčlenný tým. Rukavice. Devítimilimetrová pistole.

Muž, který vnikl dovnitř jako první, byl středně vysoký, s kůží barvy espresa a těžkými copy po ramena. Frank poznal, že je to šéf týmu, protože se jako šéf choval, a očima akci řídil. Za ním vešel menší chlapík, vzteklý a nervózní, s černým šátkem na hlavě. Spolu s ním kráčel hromotluk, který dával na odiv hustě spletené copánky a zlato v ústech, a pohyboval se, jako by byl pyšný, jak je obrovský. Čtvrtý vetřelec se držel o krok zpátky a choval se spíš jako pozorovatel než právoplatný člen akce. Byl

bílý a skoro stejně velikánský jako hromotluk se zlatými zuby. Hlavu měl jako bowlingovou kouli, oči daleko od sebe a úzké kotlety táhnoucí se až k čelistem.

Dvě vteřiny. Prohledali místnosti. Vteřinu nato Frankovi došlo, že je to banda, která se vloupává do domů v okolí. Pocítil záchvěv bojového vzrušení, které se ho dříve zmocňovalo při každém boji, ale pak si uvědomil, že je obchodník, který ztratil kondici a musí chránit svou rodinu. Zvedl ruce a přesunul se tak, aby stál mezi těmi chlapý a svou ženou.

„Vezměte si, co chcete. Vemte si to a odejděte. Nebudeme vám dělat žádné potíže.“

Šéf došel až k Frankovi; pistoli držel vysoko zdviženou a naležato jako nějaký idiot z filmu, a poučil na Franka oči, aby mu ukázal, jak je drsný.

„To si piš, ty šmejde. Kde to máš?“

Aniž by čekal na odpověď, udeřil Franka pistolí. Cindy vyděšeně vykřikla, ale Frank v minulosti schytl mnohem větší rány. Mávnutím ruky se pokusil ženu uklidnit.

„Nic mi není. Jsem v pohodě, Cindy, dobře to dopadne.“

„Jestli neuděláš, co ti řeknu, všichni zhebnete!“ zavrčel vetřelec.

Zaryl Frankovi pistoli hluboko do tváře, ale Frank pozoroval ostatní. Hromotluk a menší chlapík se rozdělili. Obr se vydal k francouzskému oknu, aby zkontroloval prostor vzadu za domem, zatímco drobnější kumpán otevíral skříň a dveře. Oba hulákali a nadávali. Jejich pohyby byly rychlé. Rychle do domu. Rychle jednu vrazit Frankovi. Rychle projít dům. Rychle rozehrát akci a dělat přitom co největší randál, aby byl větší zmatek. Pouze muž s podivnými kotletami se pohyboval pomalu a mimo zorný úhel, jako by tu měl nějaký svůj soukromý program.

Frank ze zkušenosti věděl, že to, co dělá, ještě nestačí k tomu, aby mohl něco ovlivnit; aby člověk přežil, musí

být o krok napřed. A tak se pokusil koupit si pro sebe trochu času, aby s nimi srovnal krok.

„Peněženka je v pracovně. Mám v ní tak tři nebo čtyři sta dolarů –“

Šéf ho ale znovu udeřil.

„Přiblblá peněženka? Máš mě za pitomce?“

„Používáme kreditní karty –“

Praštil ho zas. Větší silou.

Muž s kotletami konečně vystoupil z pozadí a objevil se u stolu.

„Vidíte ty talíře? Je tu víc lidí. Musíme najít ostatní.“

Jeho přízvuk Franka překvapil. Napadlo ho, že je polský, ale nebyl si jistý.

Muž s přízvukem zmizel v kuchyni a z obývacího pokoje se vyvalil hromotluk. Zamířil rovnou k Cindy a Joeymu. Přidržel pistoli Cindy u spánku a vztekle se na Franka rozeřval.

„Chceš, aby tahle čubka chcípla? Mám jí narvat hlavě do huby? Chceš, aby ji vykourila?“

Šéf zasadil Frankovi další úder.

„Ty nevěříš, že to udělá?“

Hromotluk dal náhle Cindy ránu pistolí, až jí od lícní kosti odstříkl červený pramínek. Joey vykřikl a Frank Meyer náhle věděl, co má dělat.

Muž vedle něj ještě pozoroval akci, když Frank popadl jeho zbraň a zkroutil mu zápěstí, aby znehybnil paži a vykloubil mu loket. Bylo to už dávno, co Frank vypadl ze starého života, ale tisíce hodin tréninku mu tyhle pohyby navzdýcky vryly do svalové paměti. Musí útočníka zneškodnit a zabavit mu zbraň, zatímco ho bude skládat k zemi. Zamířit jeho pistolí, dvakrát střelit toho tlustocha, který drží Cindy, pak se otočit, zkontrolovat prostor a dvakrát vypálit na každého, kdo se ocitne v jeho palebném poli. Frank Meyer začal jednat automaticky. Pohyby volně plynuly přesně tak, jak je měl nacvičené, a být to tehdy, provedl by je všechny

v přesném sledu ani ne za sekundu. Teď ale ještě zápolil se zbraní, když ho zasáhly tři kulky. Poslední střela se trefila do páteře v oblasti beder a srazila ho k zemi.

Frank otevřel ústa, ale uniklo z nich jen zasyknutí. Cindy a Joey křičeli a Frank se snažil zvednout ze všech sil bojovníka, jímž kdysi býval, jenže vůle nebyla všechno.

„Někoho slyším. Vzadu,“ ozval se ten chlap s přízvukem.

Kolem Franka se mihl stín, ale Frank už ho neviděl.

Šéf bandy stál nad ním a držel si zlomenou ruku. Z očí mu stékaly slzy, velké rozechvělé slzy, a jako déšť mu pomalu kapaly z copů.

„Já ty prachy dostanu,“ ucedil.

Odvrátil se od Cindy.

Frankův svět potemněl, jediné, co ještě vnímal, byl pocit selhání a hanby. Věděl, že umírá přesně tak, jak si vždycky myslel, že zemře, jenomže ne tady a ne teď. Tohle všechno už měl mít dávno za sebou.

Pokusil se natáhnout ke své ženě, ale nemohl.

Chtěl se jí dotknout, ale nemohl.

Chtěl ji chránit, ale nemohl.

Jeho ukazováček byl jedinou částí těla, která se ještě hýbala.

Cukal sebou, jako by žil svým vlastním životem.

Prst, kterým mačkal spoušť.

Tiskl jen prázdný vzduch.

Zvenčí, se zataženými roletami, vypadal dům Meyerových mírumilovně. Silné zdi ztlumily většinu zvuků a dopravní ruch blízkého Wilshire Boulevardu byl dost hlasitý, aby překryl zbytek. Výkřiky, které snad někdo zaslechl, mohlo mít na svědomí domácí kino a dobrá zvuková aparatura.

Kolem přejížděla auta, některá opouštěla domy a vyrážela za večerní zábavou, jiná se vracela po dlouhém dni v kanceláři.

Tupé dunění výstřelu v domě zaznělo hluše a nepřírozně. Kolem právě projel sedan lexus, ale s vytaženými okénky a hudbou z iPodu, která rozhoupávala skvěle zkonstruovaný vůz; jeho řidička nic neslyšela. Nezpomalila.

Další rána, doprovázená zablýsknutím jakoby vzdálené bouře za roletami, třeskla uvnitř domu o několik okamžiků později.

Pak následovaly další záblesky.

A další.